

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr.2

Februar 1991

27. årg.

Syndens forlatelse!

«Og se, de bar til ham en mann som var lam og lå på en båre. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Vær frimodig, sønn! Dine synder er deg forlatt! Og se, noen av de skriftlærde sa ved seg selv: Denne spotter Gud! Men Jesus så hva de tenkte, og sa: Hvorfor har dere onde tanker i hjertet? Hva er lettest å si: Dine synder er deg forlatt- eller å si: Stå opp og gå? Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synder- og nå taler han til den lamme: Stå opp, ta din seng og gå hjem til ditt hus. Og han reise seg opp og gikk hjem til sitt hus. men da folket så det, ble de grepel av frykt, og de priste Gud som hadde gitt mennesker så stor en makt. Mt. 9, 2–8.»

Her viser Jesus oss, hvem Han i virkeligheten er. Nemlig den som har makt på jorden, til å forlate synder. Med andre ord *Gud selv!*

Vi vet jo at det var, og er Adams synd som skiller mennesket fra Gud. Derfor kan mennesket og den Hellige Gud forenes kun på ett vis. Ved at skilsmissegrunnen, synden, tas bort. Dette var Jesu fremste og egentlige gjerning på jord, å ta på seg, og dermed bort fra Guds åsyn, det som skilte deg fra Gud. 2. Pet. 2,24.

Her, i denne teksten er vi vitne til større ting enn vi uten videre er klar over. Når Jesus uttaler disse ord: Vær frimodig, sønn! Dine synder er deg forlatt!, da er syndefallet gjenopprettet for dennemannens vedkommende, og han er satt inn i den stand Adam har før fallet! Ved disse ord fra Jesu munn, står han for Gud som Jesus selv, uten synd, i barnekår!

Dette var noe Jesus ved sin gjerning ikke bare ervervet for denne mannen, men for hele verden. *Også deg!* Har du fått se

dette, og takket Ham for det? Han har åpnet himlens rike, nett-opp for *syndere*, ved sitt blod.

Han har *guddoms* makt på jorden til å forlate synder. Han bar dem jo selv på sitt legeme opp på treet. Også den eller de synder, som igjen og igjen måtte plage

deg, og som du kanskje tenker det ikke finnes forlatelse for. Han forlater sytti ganger sju ganger den samme dag, den som har satt sitt håp vil Ham. Mt. 18,22. Han er og *forblir* en evig sonig for dine synder. Så kom, også idag!

Einar Kristoffersen

Han var ikke rede til å dø

Noen unge studerende medisinerne var sammen i universitets disseksjonstrum, og de moret sig alle med en frisk spøk over det som hadde hendt dem den dagen. Deres arbeide var over iallfall foreløbig, og de uhyggelige likdeler foran dem kastet ingen skygge over deres lystige samvær. Ingen hadde en tanke på den mulighet at også de snart kunde være lik, på samme måte som dem som de like forut hadde holdt på å dissekkere.

Fremst i selskapet var en ung mann, som vi kan kalte Edvard Allén. Han var kanskje den mest løsslupne av dem alle, og over hans lepper kom ord og uttrykk som han helst ikke burde ha uttalt, men som hans kamerater ikke festet sig videre ved.

Storleende lenet han sig mot veggen. En nål som han hadde

brukt ved dissekeringen, var uforsiktig stukket inn i hans frakk. Diskusjonen blev stadig livligere. Allén gestikulerte med hånden, men idet han gjorde dette, glemte han i sin iver nålen og rispet sig stygt på denne.

Nu tystnet alle med en gang, og en av studentene sa: «Hør her, Allén, dette er farlig!» «Jeg vet det,» svarte Allén. «Hvad skal jeg gjøre?» spurte han engstelig.

«Bli med oss til professor —» foreslo de, idet de nevnte en av de mest berømte lægene ved det akademiske sykehus; og alle skyndte seg dit så fort de kunde. Det var angstfulle øyblikk, mens de ventet på professorens dom. Denne kom uten betenkning. I få ord fikk de vite at Edvard Allén kunne leve i det høyst fire og tyve timer til.

En mann er tapper når han er

frisk og sterk, og til og med når han styrter frem på slagmarken kjenner han kanskje ingen frykt, idet han håper å slippe bort ved et «lykketreff», men når han ikke er rede til å møte døden, og evighetens dør langsomt og sikkert går opp for å motta han, da blir hjertet oftest som vann av ubeskrivelig angst.

Og derfor blev Edvard Allén grepst av fotvilelse da døden gren ham i ansiktet. Vi formår ikke å skildre de siste få timers redsel, for han fikk ikke engang leve disse fire og tyve timer. Vi kan bare gjengi en av hans studiekamaterors ord: Det var fyktelig å se ham

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

da det blev sagt til ham at det snart var slutt med ham, for han var ikke rede til å dø.»

Kanskje du sier: «Det er ikke trolig at noe slikt hender meg!» Er du sikker?

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»)

Kjenner du Guds gave?

Guds gave til menneskeslekten er JESUS, FRELSEREN! Herren elsket slik at Han gav det kjæreste Han hadde, sin enbårne Sønn.

Men ordet sier at Han kom til sine egne, og de tok ikke imot Ham, dengang som nå.

«Der var ikkje rom, slik ordet fortel om då Frelsaren kom. Han gjekk om i byen frå dør og til dør, men husa var fulle av gjestar frå før. Han difor fekk nei overalt der Han kom, der var ikkje rom.»

«Kjente du Guds gave og visste du hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke, da hadde du bedt Ham og Han hadde gitt deg levende vann,» sier Jesus i samtale med den samaritanske kvinnen. Joh. 4,10.

Så blir spørsmålet til deg: «Kjenner du Guds gave?» Har du gjort deg bruk av denne gaven med alt som følger med den? Levende vann vil Jesus gi, en kilde som veller frem til evig liv.

Kjære deg, gjør deg bruk av denne Guds gave. Den inneholder alt det du trenger for himmel og jord. Den er full av nåde og sannhet for synderen store. Her er alt du trenger til guds frykt, hellighet, rettferdighet, avholdenhetsalighet og forløsning. Ja, kjære

deg, det mangler ingenting i denne Guds gave. Hele frelsen ligger her, ferdig, fullkommen ferdig!

Du, denne gaven er Jesus, din og min Frelser! «Gud være takk for sin usigelige gave.» 2. Kor. 9,15.

«Hjå Jesus er rom, til oss med ei fullkommen frelsa Han kom. For syndarar alle- for meg og for deg, Han opna med blodet til himmelen veg. Å, høyr då du sjel som er skuldig til dom, hjå Jesus er rom.»

Sølvi Straumstein

Ventetida er fårleg

Etter syndefallet kom det inn ei ventetid. Adam og Eva vart redde. Dei visste og kjende at dei hadde fått Gud til fiende. Dødsstraffa låg over tanke og hjarta. Medan dei venta på at Herren skulle koma, fann dei fikenblad å skjula seg med. Kva skulle dei ha gjort medan dei venta? Dei skulle ha sagt med kvarandre: «Å, vi er døde, redde for å møta Herren Gud. Vi må skjula oss.» Dei misbrukte nådétida, men Herren fann dei og fekk dei i tale. Dei måtte vel sjå på dyret som måtte lata livet, sjå at blodet rann av den skapning dei var sett til å ta vare på. Eg trur det stakk dei i hjarta

som det gjorde då Peter tala på pinsedag då han sa: Så skal då heile Israelsætta vita for vist at Gud har gjort han både til Herre og Messias, han, denne Jesus som de har krosfest. Då dei høyrde det, for det som ein styng igjennom hjarta deira, og dei sa til Peter og dei andre apostlane: Kva skal me gjera, brør? Vend om, svara Peter, og lat dykk alle døypa på Jesu Kristi namn til forlating for syndene dykkar, so skal de få den Heilage ande i gåva. Ap. 2, 36–38.

Var det slik Herren óg tala til Adam og Eva? Ho som før vart kalla bare «kvinna», fekk etter

den dagen namnet Eva, som tyder liv, for ho var mor til alle dei levande. Frå no av skulle Guds vreide over synda løynast ved Lammets blod og skinnkjolane.

Frå det fyrste barn som vart født på jord, vart det ventetid på han som skulle knusa slangens sitt hovud. Stedfortredaren, er det Kain? Å, nei, her vert trua sett på prøve. Her kom ein, men, født av kjøtet. Han som fekk dei til å eta av frukta på treet, han gav dei óg avgudar. Herren er så sein med lovnaden. Ja, ventetida førde til at Herren sa: Herren såg at vondskapen var stor hjå manneætta på jorda, og at alt dei tenkte og emna på i hjarto sine, det var berre vondt all dagen. 1. Mos. 6, 5.

Har dette betra seg i dag? Vårtid er som i Noahs og Sodomas dagar. Korleis ventar du? Ei ventetid som og avgjer liv og død. Det er den eit menneske er i når Herren kallar, eller når ein syndar vert vekt opp og vil verta frelst. Då er det to som kjempar om dette arme syndarhjarta. Då vert det gråt, bøn og vedkjenning. Alt vart sett inn på at ein skal verta ein god og sann kristen.

Sanneleg er ikkje det å forakta; tenk om alle var så ærlege. Eg vil ha eit prov for at no er det i orden. Kor mange gjekk seg ikkje trøytte og gav opp alt? Det nyttar ikk-

je! Det er sanning og i dag. «Men i min strid, min bedring og flid, fantes kun idel avmakt og død.»

Kvifor er det slik? Høyr: Fordi eit naturleg menneske tek ikkje i mot det som høyrer Guds Ånd til, for det er han ein dårskap, og han kan ikkje kjenna det, for det vert dømt åndeleg.

Den ugudelege vende seg frå sin veg og den urettferdige frå sine tankar og vende seg om til Herren, så skal han miskunna han, og til vår Gud, for han skal rikeleg forlata. Esa. 55, 7. Eit vakt menneske med all kunnskap og vilje forstår bare ein veg. Det er gjerningsvegen. Der tråver mennesket att og fram til det stupar. «Han fant meg trett og såret, og bar meg hjem til seg.»

Eller som David vitnar: Eg venta og venta på Herren, då bøygde han seg til meg og høyrde mitt rop. Han drog meg or den tynande grava, or søkkjedya, og han sette mine føter på berggrunn. Og han la ein ny song i min munn, ein lovsong til vår Gud. Salm. 40, 1–2.

Men mange var dei som fann kraft i sin eigen arm. Dei vart ikke trøytte på den lange vegen. Dei fekk aldri kjenna Frelsarhanda som drog dei opp, eller nokon som kom og bar dei til Farshuset. Mange er kjende med berre dette å vera ute på marka i arbeid, og

seier: Eg har aldri gjort imot ditt ord. Eg har teke vare på dine ord og bod. Mi æra og livsvandring har eg teke vare på. Deg Herre har eg tent, det eg kan.

Medan far og mor var borte, vart ventetida så lang for borna. Då vart det ofte tretting og slagsmål mellom borna. Til tider kunne vel stova sjå ut som ei slagmark. Dei hadde ikkje tenkt det slik. Men ventetida vart så lang. Så fekk dei ikkje ordna noko etter seg før mor og far stod i døra. Dei fleste av oss veit litt om dette. Er det ikkje slik og i Guds rike og i blant Guds barn? Det er so altfor sant. Då er det godt, det er ein som har teke på seg og ordna opp for vonde brør og systre.

Jesus talar og om ventetid for si brud. Den tid som no er. Tilboda vert så mange, tida vart so einsforma. Det såg ut som det skjedde så lite i eige liv og i menighet. Då seig svevnen på. Heilaganden sitt tuktande og reinsande arbeid i hjarta tok slutt.

Endå i dag står ein som seier: Faderen har sendt meg til å ropa ut fridom for fanger, og at blinde skal få synet, til å løysa dei som er trælbundne, or tvang. Slik står han ved kvart hjarta og kvar menighet. Vil du venta med å opna, eller skal han få koma inn så han kan finna deg vakande og ventande på brudgomen?

Odd Dyrøy

«Tyve tusen kroner hvis dere tar mig ombord»

Da dampskibet «London» på vei til Melbourne forliste i Biscayabukten med noen hundre passasjerer ombord, inntraff en hendelse som etterlot et uutslettlig inntrykk hos de få som overlevde den fryktelige ulykke. Det store skib fyltes hurtig i den oprørte sjø, og det var intet håp for noen, med undtagelse av dem som var kommet med i den eneste redningsbåt, som det var lykkes å få satt ut fra damperen i den rasende storm. En rik og fornem

dame hadde ikke villet gå inn i båten, mens hun ennu hadde anledning til det. Nu forstod hun at fartøyet måtte synke og alle de ombordværende drukne. Med et ansikt som var kritthvitt av redsel, ropte hun: «Tyve tusen kroner hvis dere tar mig med?» Men pengar, selv om det også var millioner, var nu verdiløse. Det var for sent – hun var fortapt, fordi hun ikke hadde villet bli reddet.

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»)

Lyset i mørket!

«*Hvem blant dere frykter Herren og hører på Hans tjeners røst? Når han vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud!» Jes. 50, 10.*

Ja, hvem kjenner seg vel ikke igjen i dette? Det er intet lys som *skinner*.

Sola om dagen, den skinner, vet du. Ved høylys dag, ja da har du utsynet, da ser du vidt omkring. Slik kan det være for en kristen nå og da. Guds nådeord er følbart levende for hjertet. Da forstår han ordet; «Det folk som satt i mørke, har sett et stort lys –.» *Stort!* Da er det lett å vandre som kristen. Da er det liksom lyst både i deg og om deg, og synden og mørket synes så langt borte. *Lyset skinner!*

Sånn er det ikke når du sitter i mørket med et lite bluss. Det «*skinner*» ikke. Nettopp det lille blusset gjør at mørket omkring en synes ennå mørkere. Og da tenker du som så: «Går også dette lille blusset ut, da tar mørket fullstendig overhånd.» *Da blir det helt mørkt!*

Slik kan det også være for en kristen i hans åndelige liv. En synes en har kjempet og stridt forgjerves. Synden og mørket ser ut til å ta fullstendig overhånd. Evangeliet er liksom bare et slikt lite bluss i mørket, men *det skinner ikke!* Det ser tvertimot ut til å slukne helt ut. Om du leser og leser i Ordet, ber til Herren, eller hva du nå gjør, så vil liksom ikke lyset bli større! Så går

du omkring om dagene da, og kjenner deg verdslig og syndig, kald og tom. Når du møter andre troende og de taler om åndelige saker, så taler vel du også som før, men *hjertet* er ikke med. Og så er det en stemme her inne som sier: «Jeg er visst bare en hykler.» Og så blir også det et slikt kaldt gufs som truer med å slukke lyset helt ut. Hva gjør du i slike tider? Jo, jeg vet hva du gjør dersom du lever med Herren og er en av dem Han tar seg av. Du kaster stadige blikk etter *evangeliet*. Om ikke *det* kunne begynne å skinne igjen. Slik blir det altså åpenbart *hvorfra* du venter deg det gode. Du gjør tross alt det som Herren i dette verset hos profeten oppfordrer deg til å gjøre; setter lit til Herrens navn. Det er dette Herren sier: «Bli ved dette som for deg synes som et bluss, til det lysner igjen. Gi deg ikke ut på leting i mørket omkring deg, som om det var noe å finne der. I all denne falske åndelighet f.eks. Det er mange stemmer som lokker i dette mørket omkring oss. Mange forskjellige røster, men, den som frykter Herren hører «på Hans tjeners røst», som sa: «Dette er mitt legeme som *blir gitt for dere*» og «denne kalk er den nye pakt i mitt

blod, som *utgytes for dere.*» Dette budskapet fra Jesu munn, *det* er lyset som skinner i mørket! Herrens navn er lyset, og Hans navn er det samme som Hans person og Hans budskap. Den som kjenner budskapet, kjenner Herrens navn, og til dette navn skal han sette sin lit.

Jesus – Guds frelse, Immanuel – Gud med oss. At Gud ble kjød og tok bolig iblant oss, det er Hans navn. Det er ikke mulig å kjenne Gud på annen måte, enn ved dette at Han ble kjød og sonte våre syn- der som mennesket Jesus fra Nasaret.

Jesus sier at Hans disipler hadde fått Faderens navn åpenbart. De hadde altså lært Faderen å kjenne *ved Jesus.* Ikke det at Jesus fortalte dem om Faderen, men ved at Den Hellige Ånd kastet lys over Jesu person, så de så; dette er Faderen åpenbart i verden! Tenk, Skaperen åpenbart som skapning! Har du og jeg fått se hvem Jesus er, da er vi på vei til himmelen.

Det står om Gud, at da Han forkynte vår frelse ved Jesus Kristus – løftet til Abraham – sverget *Han ved seg selv*, da Han jo ikke hadde noen større å sverge ved. Hebr. 6, 13. Dette er sterke ord, sterkere enn noe mennesker er istrand til å fatte, men Gud innestor for det med ed, fordi Han ville vise løftets arvinger desto mer klart hvor urokkelig Hans vilje er.

«Gå bort» og se i Jesu hender,

for i de naglemerker du der ser er din sjels frelse, og ikke i noe annet. Når et menneske ikke ser dette, så blir en opptatt med redskaper og virksomhet, og så blir dette brukt nærmest som krykker for det gamle menneske. Det er dette man etterhvert setter sin lit til. *Men hva lever du av?*

Et bilde blir riktignok alltid haltende, men på gardene idag så har man mange fine og anvendelige redskaper å hjelpe seg med, men hva hjelp er det i det, om du ikke tar til deg føde om dagen? Du kan ikke leve av redskaper og arbeid, du må ha *føde!* Så også åndelig. Du må ha *åndelig føde.* Og åndelig føde er ikke hva du får virke i Guds rike. Det er ikke dette at du leser et avsnitt i Bibelen og ber litt om dagen. Det er heller ikke at du leser *mye* i Bibelen og ber *mye* om dagen, uten å ha sagt noe galt om det, men åndelig føde er *evangeliet*, og bare evangeliet.

Nå er det dermed ikke sagt at det skulle være noe galt i å lese i Skriften for å tilegne seg kunnskap om de mange ting, det er både fint og berikende det, men *det er ikke liv* i det. Det er det bare i ordet om Jesu stedfortredende gjerning. Da den var en gjerning for Gud istedet for deg, til din frelse, ja til liv for deg! Der synden er forlatt, der er fallet gjenopprettet, og den som tror står for Gud som Adam *før* fallet, ja, som Jesus.

Derfor, når du leser Skriften, så

søk Jesus! Han er åpenbart i hele Skriften.

«I begynnelsen skapte Gud –» Hvem er begynnelsen? Åp. 21,6. Josva, Jefta, Gideon, David osv. Hvem er de bilde på? Jo, den ene ved hvem Gud skulle frelse folket. Derfor reiste Han alltid opp en, som Han brukte. Videre, Isak løftessønnen, Kanaans land, Adam og Eva som bilde på Kristus og menigheten. Eva kom ut av Adam, og om henne sa Adam: «Denne gang er det ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt». Hva sier så Jesus om deg? Hva lever du av? Hans kjød og Hans blod? Moses som går i forbønn for folket da det hadde syndet, hvem er det? Loven sier: «*Den som gjør dette skal leve.*» Hvem er det? Det står at Gud, Herren plantet en hage i Eden, i Østen. 1. Mos. 2, 8. Ser du Golgata? Den «hage» Gud plantet hvor vi igjen skulle få leve i samfunn med Ham. Og slik igjennom hele Bibelen. Endatil når David utbryter i sine Messiasaller: «Jeg har syndet!» Hvordan kan Kristus si det? Jo, så helt og fullt ble Han meg og deg, at Han bekjente våre synder som sine, og tok konsekvensen av dem. Nettopp de synder som måtte plage deg i dag. La dem få ligge der hvor Gud, Herren har lagt dem. Nettopp fordi Han helt og fullt tok på seg menneskets synd, og konsekvensen av det, kan Han også forkynne deg idag: «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør!» Det er mitt kjød og

blod! Og så er det så mange som går like forbi dette, og forsøker å åpne døren ved så mye annet. Du vet Jesus taler til de som gransket Skriftene fordi de mente å ha evig liv i dem, og så ikke at de vitnet om Ham. Joh. 5, 39. Visst ventet de på Messias og trodde på Ham, som så mange også idag, men de kjente ikke Ham som åpnet døren ved sitt eget blod. Himmelens dør lar seg ikke åpne ved noe annet. Nei, vi har ikke fått noe annet å rose oss av enn Jesus Kristus og *Ham korsfestet*. Gal. 6, 14. «Si, kjenner du det skjønne Jesu-navnet som til frelse Gud oss gav?»

Det er dette navn du har fått å holde deg til. Om det for deg nå kanskje bare fortuner seg som et lite bluss, så er det dog frelse *i dette blusset*. Selv om det nå ikke oppleves som et stort lys *inni deg*, så er det allikevel et stort lys. Det er *Herrens* navn, *Guds* evangelium! Bli ved dette lyset, og *du vil* komme til å nå frem. Så er det da ikke spørsmål om *hvor mye* du tror, men *hvem* du tror på. Hvem ditt håp står til.

Dette vitnesbyrdet om Jesus, kaller Skriften, *det profetiske ord*. Det som Den Hellige Ånd gjennom hele historien har vitnet om. Og, «det er likt en lampe som lyser på et mørkt sted –» 2. Pet. 1, 19. – det er lys midt i mørket, altså – inntil dagen lyser frem og morgenstjernen går opp i deres hjerter.» Altså, det samme ord som vi leste hos

profeten Jesaja. Her midt i dette mørke du ser i deg, og om deg, skal du få ta din tilflukt til Herrens navn. Han har åpnet for deg med sitt eget blod.

Men nå er det mange som ikke ser dette mørke, også av dem som bekjenner kristennavnet. Med et såkalt positivt syn på verden, betrakter de seg selv som verdifulle i Guds øyne ved hva de er i seg selv osv. Du det er et lys som en dag vil gå ut, og du vil bli sittende igjen i et evig stummende mørke. Men ordet sier: «Løft deres øyne til himmelen, og se på jorden her nede! For himmelen skal forsvinne som rök, og jorden skal eldes som et klede. De som bor på den, skal dø som mygg. Men min frelse skal være til evig tid, og min rettferdighet skal ikke brytes. Hør på meg, dere som kjenner rettferdighet, du folk som har min lov i ditt hjerte! Frykt ikke for menneskers hån, og vær ikke redd for deres spottende ord. For møll skal fortære dem som et klesplagg, og makk skal fortære dem som ull. Men min rettferdighet skal være til evig tid, og min frelse fra slekt til slekt.» Jes. 51, 6–8.

Jesus alene er den åpnede dør! Hvis du opplever å komme til en stengt dør i ditt åndelige liv, da har du kommet til feil dør. For døren inn til himmel og salighet, den har Jesus selv åpnet deg! Og det står at den er åpnet for dem som har *liten* styrke. Åp. 3, 8. Jeg sier altså ikke at den alltid føles åpen, men den er.

Hvilket salig budskap! Det står om Ham, at Han har nøklene til døden og dødsriket. Og denne døden, det er noe du finner der inne i deg selv det, og den vil for evig holde deg fast i dødsriket. Da våre første foreldre falt, flyttet døden inn ved synden, dødsriket ble vårt bestemmelsessted. Men Han har nøkkelen, og vet du hva den heter? «Se, jeg var død!»

Med dette budskap om stedfortredelse og forsoning låser Han seg inn i denne død. Og når Han er flyttet inn, da er det ikke lenger noe dødsrike, men det er liv, himmel og salighet. Himmel har flyttet inn. Det er hva det vil si, at Han har satt oss i himmelen i Kristus Jesus. Ef. 2, 6. Hvor ordet er, der er Jesus, og hvor Jesus er, der er himlen. Så hør Ordet! Hvor ordet blir hørt og tatt imot, der bor Gud!

«I det høye og hellige bor jeg –» d.e. i himlen dit vi skal flyttes helt og fullt en dag –» og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden –» for der finner Ordet rom.

Einar Kristoffersen

Sommarskulane 1991

**Hovedsommarskulen blir på Solborg Folkehøgskole, Stavanger,
frå onsdag, 17. til sundag, 21. juli.**

**Sommarskule på Bakketun Folkehøgskole, Verdal
frå torsdag, 1. til sundag, 4. august.**

Åndens sverd, Guds ord

Når Guds ord kalles et sverd, da forteller det oss at det er et våpen som skal brukes i åndelig strid, på samme måte som soldaten bruker sverdet i krig. Det skal brukes til forsvar for oss selv og våre medkristne, og i striden for å vinne andre mennesker for Gud. Men apostelen sier at dette våpen er ikke kjødelig, og brukes ikke på kjødelig vis, men er mektig for Gud til å støte ned festninger, idet de omstyrter tankebygninger og enhver høyhet som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus. (2. Kor. 10, 3-fg.)

Ordet «sverd» betyr strid. Vi har mange skoler som skulle lære de unge å bruke ordets sverd i kampen mot det onde. Å lære det-

te teoretisk er vel ikke så vanskelig, enda det skorter vel mye på det med, men å komme ut i første kamplinje og der bruke det rett, det er vanskeligere og mer krevende. Her svikter det for mange mennesker, både unge og gamle.

Blir ikke ordet brukt rett, er ikke Ånden med, og det er Helligånden som må svinge sverdet. Menneskelig visdom og kjødelige krefter duger ikke i denne striden. Om det blir brukt rett, det kan du merke på at du vil få mange motstandere, stundom også dine troende brødre. Du vil bli formanet til å ta det mer rolig, så vil det nok ordne seg. På denne måten lurer toleransens ånd seg inn i rekkene, og det viser seg ved at striden tar av. Men da blir det ingen seier, bare nederlag.

Jeg har litt erfaring fra denne åndskampen, og det har ofte undret meg at Gud ikke har forkastet meg, når jeg ser hvor ofte jeg ikke brukte sverdet på rett vis. Så jeg kan vitne at vi har en nådig Gud. Det er vel ingen av oss som ikke må innrømme at vi av og til brukte sverdet på urett vis, og i en ånd som ikke var av Gud. Men våre feilgrep burde lære oss å ikke gjøre samme feilen om igjen.

Tenker vi så på hva sverdet, Guds ord, kan brukes til, så ser vi at det er nyttig til mange ting. Det kan brukes til å peke på ting som må ivaretas og ikke glemmes, og til å advare mot det som er forbudt og farlig. I 1. Korint. 9, 26 forteller Paulus om noen som fekter ut i været. Det er også en måte å bruke Ordets sverd på, og vi har mange i dag som bruker det på denne måten. Da gjør det ikke nytte, for ingen blir kledt eller fortapt og ingen blir frelst. For det står skrevet at Guds ord er levende og kraftig, det døder og gjør levende, sårer og leger. Guds sverd er tveegg, og har derfor en dobbelt virkning.

Der tales så mye om å forkynne lov og evangelium, og det er de to sider av sverdet, som har hver sin gjerning å utføre.

Loven skal forkynnes slik at den døder og slår ihjel, og her ligger den store svikt i forkynnel-

sen i dag. Får ikke lovens hammer knuse og ødelegge alt vårt eget, blir det heller ingen bruk for evangeliet. Om da evangeliet blir forkynnt aldri så meget, så blir det ingen virkning der intet sår finnes å lege.

Dertil vil jeg peke på at det ligger nær for en forkynner å blande sammen lov og evangelium, og da virker det verken til å døde eller til å gi liv. En passelig blanding av lov og evangelium er det beste slukningsmiddel for troeslivets flamme. Jeg var på et arbeidermøte, der én talte over dette emne: Forkynnelsen av lov og evangelium, og siterte det som står ovenfor. Da vi gikk ut var det flere som følte seg udnugelig til forkynnergjerningen. Men i samtalen etterpå kom Hope frem og sa: Jeg hører dere synes det er vanskelig å skille rett mellom lov og evangelium. Vi forstod heller ikke å skille så klart her, men det vi forkynnte *beit*, men det gjør det ikke i dag.

Ser vi på det som foregår i dag angående fri abort, så tåles det ikke at Guds ord brukes for å vise at det er synd, brudd på Guds klare bud. Men likevel tror jeg dette kan bli et vekkerrop til vårt folk, om Guds ord forkynnes klart. Utfallet av striden kommer an på om våre ledere våger å ta sverdet ut av slira og bruke det i

Ånd og kraft. Blir ikke det gjort straks, vil det bli verre siden, for motstanderne har lært å ruste seg og gå snikveier for å nå sitt mål.

Hans Nielsen Hauge brukte sverdet på en slik måte at han ble kastet i fengsel og mistet stilling og levebrød. Lønning sa opp sin stilling og gav avkall på sitt gode levebrød, men risikerte ikke å komme i fengsel på denne sak. I stedet fikk han stor hyllest av folket, og da han gikk skrev Dagen

at han kom til å bli en stor kirkehøvding. Nå vil det vise seg om denne høvding vet å bruke ordet rett, så han fører kampen frem til seier. (NB! Skrevet oktober -76.)

Vi er mange som ber om at Gud må vinne i denne avgjørende striden, og at flere trekker sverdet fra slira og tar del i kampen. Det er bare Åndens sverd, som er Guds ord, som kan vinne i en slik strid.

Ole Rolfsnes

Det er ikkje ennå openberra kva me skal bli

Kanskje dei fleste av dokk som les «Lov og Evangelium» veit at eg har mista den eldste bror min, Arne Bø-Rygg. Han blei den første av oss ti søskjen til å nå Himmelten. Han gjekk frå oss den 24. okt. -90. Han blei veikare og veikare etter ein skade i bak-hovudet.

Kort sitat frå Stavanger Aftenblad, så de kan betre *be for famlien hans*:

«Vår inderlig kjære far og svigerfar, snille morfar og farfar, bror, svoger og onkel:
Arne Bø-Rygg gikk fra oss i dag
74 år gammel.

Randaberg 24. oktober 1990.

Arnfinn og Aase

Kjellaug og Ivar

Rune, Bjarte, Silje (Kjellaug sine)
Askill, Osmund.» (Arnfinn sine).

Og etter Arne døydde *har eg tenkt meir på Himmelen enn før. Korleis har dei det der no?*

Somme trur at dei er i dødsriket og vel forvara der – og heilt umedvetne, i koma. Andre trur at deira sjel og ånd er med Abraham i dødsriket. Kva seier no Bibelen om det?

I Ef. 3, 8–9 står det noko vel å merka seg i denne samanheng: «Difor segjer Skrifta: HAN fór opp i det høge og *førde burt fangar*, – Men det at HAN fór opp kva er det utan at Han og *først* fór ned til lægdene på jorda – dødsriket –?» Ja, me har det jo i vår truvedkjennung. – Kva gjorde så Jesus der?

Ja, for det første hadde Han den frelseste røvaren med seg og «forkynte også evangeliet for dø-

de» (1. Pet. 4, 6) at no var forsoninga (alt) fullført. Og så tok Jesus dei med seg i sin «Himmelfart».

Det må då samstemma med Skrifta elles: 2. Kor. 5, 8: «Me er då frimodige og vil heller flytta burt frå lekamen og *koma heim til Herren.*» Fil. 1, 23: «– eg har hug til å fara herifrå og vera med Kristus....»

Det same sa Jesus til sine 11 apostlar: «Og når EG har gått burt og stelt til ein verestad for dykk, kjem Eg att og tek dykk til Meg, so de óg skal vera *der Eg er.*» Joh. 14, 3.

Derav trur me at Jesus sjølv hentar sine i døden. «Dyr er i Herrens auge døden åt Hans hei-lage». Salme 116, 15.

Lekamen er i grava, det er så.

Den skal stå opp herlig ved Jesu attkoma. Men i *mellom-tida* eller ventetida, må me tru deira ånd og sjel er med Herren i Himmelen. Dei er åndene av dei fullenda rett-ferdige. (Heb. 12, 23.)

Dei har stridt den gode striden, har fullenda laupet og halde trua. (2. Tim. 4, 7.) Dei er no utan fare for fall, evig frelst!

Eg undrar meg på om dei ikkje ved Jesu veiledning får ha samtalar med Abraham, Isak og Jakob og andre av profetane i G.T. Ja, kanskje får dei snakka med dei i N.T. også: Matteus, Markus, Lukas og Johannes og Peter og Paulus og andre som nådde vel fram. Dei er i allefall med i den fullkomne lovsangen: «Frelsa tilhøyrer vår Gud, Han som sit på kongstolen, og Lammet!» Op. 7, 10.

Helsing Andr. A. Bø.

Du hev funne nåde hjå Gud

Luk. 1,30.

Me sat og høyrde på ein kassett med julesongar, og det var godt å få syngja med. Ei strofe kom: «Maria møy, den reine, bar rosa til vår jord.» Orda festa seg i tanken min, og eg vart oppteken med orda, «den reine».

Kva var det som gjorde at nett denne Maria var rein, utan synd og funnen verdig til å verta Jesu mor. Var

det rett dette som stod i denne jule-songen. Var det ikkje katolikkane som heldt henne for å vera rein for synd? Tanken gjekk attende til Luk. 1., der det er fortalt om korleis dette hende.

Eg måtte slå opp og lesa om denne hendinga. Engelen Gabriel kom med helsing frå Gud der det lydde mellom anna: «Du hev funne nåde hjå Gud.»

Og lengre ute i hendinga prisa Maria, Herren: «Mi sjel høglovar Herren, og mi ånd gleder seg i Gud, min frelsar. – Hans miskunn er frå ætt til ætt yver dei som ottast han.» Det gjorde meg glad. Det var ikkje det at Maria var rein og syndefri i seg sjølv, men ho hadde funne nåde hjå Gud.

Dette vert også mitt vitnemål, og eg får hug å lova Herren. Tenk at eg, på tross av at eg ser ikkje noko i meg sjølv som er reint og utan synd, kan få tru at eg står i nåde hjå Gud. Rein, rettferdig for Jesu skuld. Ja, det er det største som kan henda eit menneske å få stå i dette tilhøve til Gud.

Du som les dette. Får du gleda deg

i dette? Om ikkje så er, så slå deg ikkje til ro før også du får «kvitra» ut: Eg står i nåde hjå Gud.

Eit vers av Lina Sandell gjer meg ofte godt:

«Så blir eg ikkje salig først når eg fer herfrå, eg i min Frelsar her alt sael får vera. Er fiendskapen drepen, kva ottast eg vel då? Det som er dødt, kan meg ’kje skade gjera! Er syndeskulda sletta av Jesu dyre blod, då er det skuldbrev borte som meg i vegen stod, og kven vil meg med nokon rett fordøma? (Nr. 251)

Sverre Bøhn

«Den kan ikke bite»

En tett skare, mesteparten gutter, flokket sig omkring en mann på torvet i en sjøby. Jeg gikk dit for å se hvad det var som således tiltrakks sig deres opmerksomhet. Jeg fant at det var en mann som foreviste en farlig slange, som slynget sig omkring hans armer og hals. Et avskyelig krypdyr hvis bitt alltid hadde døden tilfølge, men mannen syntes å ha fått bukt med den, for enda den skjøt ut sin todelte tunge og berørte ham med den, hendte det ham ingen ting. De fleste av tilskuerne stod der forbauset og undrende, andre ikke så lite rede, og mange var de bemerkninger som falt; men tilslutt var det en liten opvakt fyr som forstod hvorfor slangen ikke skadet mannen. «Den kan ikke bite!» Dette var løsningen. Giftkjertelen var tatt bort, og slangen var derved gjort ufarlig.

Hvorfor frykter vi for døden? Er det ikke for syndens skyld? Vi vet at døden er redselsfull, og hvorfor? Fordi den stikker. Gud sier: «Dødens brodd er synden.» Hvis vi bare kunne få bort brodden eller giften, ville døden ikke lenger være redselsfull. Hvem kan ta bort den drepende gift? Ikke vi, men den Herre Jesus har allerede tatt den bort for alle dem som hører Ham til. I Ham «har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom.» «Han selv bar våre synder på sitt legeme op på treet». Og så er døden blitt opslukt, og seier er vunnet. «Men dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven; men Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!»

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»)

Reiserute for forkynnerne våren 1991

Om Gud vil så får følgende steder besøk av følgende forkynnere:

- Odd Dyrøy:* Norheimsund, Randaberg, Nærbo, Namdalen, Tysvær, Håvik, Markabygda.
- Lars Fossdal:* Sannidal, Straume, Ø. Hedrum/Kodal, Bygland, Dalekvam, Randaberg, Varhaug, Lonevåg, Bømlo.
- Einar Kristoffersen:* Sannidal, Horneland, Ostenes, Askim, Dimmelsvik, Norheimsund, Tørvikbygd, Ø. Hedrum/Kodal.
- Reidar Linkjendal:* Tørvikbygd, Elnesvågen, Ø. Hedrum/Kodal, Bygland, Askim.
- Godfred Nygaard:* Haugesund.

«Vokt den Guds hjord som er hos dere, og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings skyld, men av villig hjerte, heller ikke som de som vil herske over sine menigheter, men således at dere blir mønster for hjorden; og når overhyrden åpenbares skal dere få ærens uvisnelige krans.» 1. Pet. 5,2–4.

Spørsmål etter forkynnere sendes til undertegnede, som har oversikt over reiserutene.

Dersom det er ønske fra enkeltpersoner om å få detaljerte reiseruter med sted og tidspunkt for den enkelte forkynner tilsendt, så sendes dette med glede bare navn og adresse oppgies til undertegnede. Åndskampen forkynnerne står i er hard, derfor ville det være godt om noen i Åndens verden fulgte med vitnene fra plass til plass. Be om at en stor og virksom dør blir opplatt for Ordet.

Håvar Fjære, sekr.,
adr.: Storrønningen, Goksjøruta, 3200 Sandefjord. Tlf.: 034-10831.